

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (18) - Samuel Ridout

Ligheanul

Verset călăuzitor: Exodul 38.8

Exodul 38.8: Și a făcut ligheanul de aramă și piciorul lui de aramă din oglinzile multelor femei care se strângeau la intrarea cortului întâlnirii.

În ordinea construirii, „ligheanul de aramă și piciorul lui” sunt menționate *după* altarul arderii-de-tot și într-un singur verset. Există puține descrieri propriu-zise în instrucțiunile de construire și de utilizare al acestuia (Exodul 30.17-21), ceea ce este, fără îndoială, revelator, deoarece tăcerea nu este lipsită de semnificație în Scriptură.

Reflecții practice cu privire la suport

Cuvântul *kiyor*, tradus prin „lighean”, înseamnă de fapt o „oală” folosită pentru gătit sau ca vas pentru apă. Legat de acesta era „piciorul”¹ și despre ambele se spune că sunt „pentru spălat”. Acest suport pare să fi fost direct legat de curățire. Acest lucru a dus la presupunerea că era mai mult decât un simplu suport pentru lighean, și anume că era un vas mai mic la baza celui mai mare, în care se turna o parte din apă pentru spălare.

Am remarcat deja că atât „piciorul”, cât și ligheanul erau „pentru spălare” (Exodul 30.18). Versetul următor sugerează că ligheanul era un recipient de depozitare și nu un lighean de spălat: „Aaron și fiii lui să-și spele mâinile și picioarele *din el*” (Exodul 30.19). Acest lucru sugerează că apa era luată *din* lighean pentru spălare. „Ligheanul și piciorul lui” erau unse (Leviticul 8.11), ceea ce ar fi ciudat dacă „piciorul” însuși nu ar fi avut o utilizare proprie.

Pe de altă parte, scopul „picioarelor” (un cuvânt cu aceeași rădăcină ca și expresia de aici²) din templul lui Solomon era, în mod evident, acela de a susține lighenele (1 Împărați 7.27-39). În legătură cu „marea” de aramă, care este de asemenea descrisă pe larg, nu se face nicio mențiune despre vase mai mici în care se turna apă pentru uzul propriu-zis (1 Împărați 7.23-26).

Nici nu este lăsat la presupunerea noastră dacă cele zece lighene erau folosite în acest scop, căci ni se spune: „Și a făcut zece lighene și a pus cinci la dreapta și cinci la stânga, pentru spălarea în ele; spălau în ele ceea ce pregăteau pentru arderea-de-tot; și marea era pentru preoți, ca să se spele în ea.” (2 Cronici 4.6).

Prin urmare, nu trebuie să fim prea dogmatici în ceea ce privește utilizarea „picioarelor”, ci să ne limităm la ceea ce este evident. Cuvântul sugerează un suport stabil pentru lighean. Acesta trebuie să fie gândul nostru principal. Din faptul că este menționat separat, putem vedea cel puțin că atenția noastră este îndreptată asupra lui. Putem spune cu certitudine că era suportul sau fundația ligheanului; în afară de aceasta, putem afirma că era folosit fie de unul singur, fie în legătură cu un alt vas pentru a lua apă din lighean pentru diferitele spălări. Dimensiunile sau

¹ Remarca redacției: În ediția CSV este redat prin cuvântul „stativ”, în limba engleză este dată și alternativa *foot*.

² Remarca redacției: Traducerea în limba engleză folosește în 1 Împărați 7 un cuvânt diferit pentru picior decât în Exodul 30.

Ligheanul

forma ligheanului și a piciorului său nu sunt menționate. Sunt menționate doar materialul și locul în care urma să fie așezat în curtea din față: între cortul întâlnirii și altar. Dimpotrivă, pentru *utilizarea* sa, sunt date instrucțiuni explicite. Aaron și fiii săi trebuiau să-și spele mâinile și picioarele din el, atunci când intrau în Locul sfânt pentru a sluji sau când veneau la altarul arderilor de tot în legătură cu o jertfă. Ei nu trebuiau să neglijeze acest fapt, în caz contrar erau amenințați cu pedeapsa cu moartea.

Ce mai este menționat și ce informații lipsesc

O altă omisiune notabilă în ceea ce privește ligheanul este faptul că nu a fost atribuit în mod specific nici uneia dintre familiile levitice și nici nu s-au luat măsuri pentru transportarea prin pustiu. De fapt, după ce a fost făcut și așezat, este menționat doar o singură dată, când Moise l-a uns (Leviticul 8.11). Ligheanul nu mai este menționat niciodată, iar „marea” lui Solomon este prima despre care auzim că îi ia locul. Această absență de descrieri detaliate contrastează în mod evident cu relatarea detaliată a „mării de aramă” și a lighenelor sale în legătură cu Templul. Nu este atenția noastră atrasă cu atât mai mult de ceea ce *este* menționat și nu putem astfel să vedem și semnificația omisiunii altor detalii?

Faptul că instrucțiunile date în legătură cu ligheanul și utilizarea acestuia în Exodul 30 sunt menționate după altarul tămâiei și în același context de bază cu acesta din urmă, sugerează că atât altarul tămâiei, cât și ligheanul erau strâns legate de activitatea preoțească.

Singurul material al ligheanului era arama. El a fost făcut din oglinzile femeilor care au contribuit la confecționarea covoarelor cortului întâlnirii. Ele și-au dat de bunăvoie oglinzile pentru confecționarea ligheanului - au dat de bunăvoie ceea ce ar putea satisface vanitatea, pentru a permite ca acel vas să fie folosit pentru curățire, astfel încât închinarea și slujirea să poată fi făcute fără îngrădire.

La sfințirea preoților, Aaron și fiii săi au fost primii care au fost complet spălați, adică scăldați în întregime. *Această* spălare se făcea o dată pentru totdeauna. Ea a rezolvat problema fundamentală a aptitudinii lor pentru slujirea lui Dumnezeu. În serviciul lor zilnic, preoții trebuiau să se spele pe mâini și pe picioare la ligheanul de aramă. Ori de câte ori intrau în cortul întâlnirii, fie pentru a pregăti pâinile pentru punerea înaintea, pentru a pregăti candelile sau pentru a oferi tămâia parfumată, primul lucru, pe care îl făceau, era să se spele la ligheanul de aramă. Când ieșeau pentru a sluji la altarul arderii-de-tot, se repeta aceeași acțiune, astfel încât preoții se spălau în mod constant.

Materialul

În examinarea semnificației spirituale a ligheanului, să procedăm în ordinea deja sugerată: în primul rând, materialul său, arama.

Arama – testare (încercare) și judecată prin Domnul

Este simbolic, așa cum am văzut deja, pentru atributul lui Dumnezeu, care reprezintă caracterul Său neclintit în judecată și în testarea tuturor lucrurilor prin sfințenia Sa. Este extrem de potrivit ca în curtea din față, în fața cortului, arama să fie metalul principal, în timp ce în interiorul cortului este aurul. După cum am văzut, aurul reprezintă dreptatea divină, revelată în glorie, motiv pentru care reprezentarea sa deplină se găsește în cortul întâlnirii, în care Dumnezeu Se revelează pe Sine. Cerul este domeniul în care gloria dreptății divine va fi pe deplin arătată. Dar aici, în lume, este foarte potrivit ca arama să fie metalul care prezintă caracterul lui Dumnezeu

Ligheanul

în raport cu creaturile Sale. Este sfințenia de neclintit a lui Dumnezeu și dreptatea lui Dumnezeu în judecată, revelate în relațiile Sale cu creaturile Sale. Înseamnă că El trebuie să trateze cu ele în judecată, dacă sunt creaturi păcătoase, sau dacă nu cu *ele*, atunci cu cineva, pe care judecata îl lovește în locul lor. Și acolo harul Său L-a așezat pe Domnul nostru preamărit, care S-a supus sub executarea dreptei acțiuni a lui Dumnezeu cu omul din cauza păcatului.

Prin lighean ni se amintește de această dreptate și judecată de neclintit, în Cel care L-a descoperit pe Dumnezeu în adevăratul Său caracter: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1.1). Citez acest pasaj în legătură cu ligheanul, deoarece este absolut potrivit ca Cuvântul viu și personal să fie întruchiparea însușirilor lui Dumnezeu, care sunt revelate în Cuvântul scris, pe care Îl reprezintă ligheanul. Ligheanul, umplut cu apă, este așadar, după cum vom vedea mai târziu, o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu. Hristos Însuși este Cuvântul viu, iar prin El ne este dat Cuvântul lui Dumnezeu. Activitatea Duhului nu este exclusă, desigur, dar dacă Dumnezeu nu ar fi considerat potrivit să ne vorbească prin intermediul Cuvântului personal, nu ne-ar fi dat Cuvântul scris. În legătură cu Ioan 1.1, care ni-L arată pe Hristos ca fiind Cuvântul, avem în Ioan 5.22-27 judecata, care va fi dată Fiului. Toți trebuie să-L onoreze pe Fiul, Cuvântul viu, așa cum Îl onorează pe Tatăl. Astfel, atributele divine ale dreptății și judecării sunt legate de Fiul, căruia Îi va fi dată toată autoritatea pentru executarea judecării conform caracterului neschimbător al lui Dumnezeu.

Dacă mergem la 2 Corinteni 5.10,11, vedem că va veni timpul când această judecată, care a fost dată Fiului, va fi executată de El. „Noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” vorbește în primul rând despre momentul în care faptele credinciosului vor fi judecate și Domnul va arăta ce a făcut harul pentru noi. El va arăta ce am fost prin natură și în practică. El va arăta cum ne-a condus harul Său, cum ne-a îndurat, cum ne-a salvat din multe capcane. El va arăta, de asemenea, unde a fost activă voința proprie și roadele amare asociate cu ea. Tot ceea ce se va întâmpla la scaunul de judecată al lui Hristos pentru ai Săi va avea rolul de a prezenta gloria harului Său în legătură cu căile celor care sunt ai Săi.

Mai târziu, după cum știm, și necredinciosul trebuie să se prezinte în fața acestui scaun de judecată (Apocalipsa 20.11-15), dar la un moment diferit și cu un caracter total diferit.

Când ne gândim la scaunul de judecată al lui Hristos, la solemnitatea și sfințenia scenei, la măreția Celui care stă acolo, admirația și reverența solemnă ne umplu cu siguranță inima - dar nu o teamă de sclav sau un strigăt către munți și dealuri să ne acopere (Apocalipsa 6.16). Nu, slavă Domnului, nici măcar o dorință de a fugi din această prezență. Dar dacă scaunul de judecată al lui Hristos este un loc solemn pentru credincioși, ce va fi pentru necredincioși? „Cunoscând deci frica de Domnului, îi înduplecăm pe oameni”, spune apostolul (2 Corinteni 5.11). Simplul gând la scaunul de judecată ar trebui să ne dubleze seriozitatea de a-i îndemna pe păcătoși să „fugă de mânia care va veni” (Matei 3.7), despre care Scriptura vorbește ca despre „mânia Mielului” (Apocalipsa 6.16).

Domnul în mijlocul sfeșnicilor, care reprezintă adunările Sale de pe pământ (Apocalipsa 2-3), privește în jur cu ochi ca o flacără de foc și cu cuvinte de cercetare a inimii printre cei care se află în poziția unei mărturii responsabile pentru El. Aceasta este o scenă serioasă și cercetătoare! În timp ce El evidențiază tot ceea ce poate recunoaște, El evidențiază în egală măsură tot ceea ce trebuie să condamne și să osândească. El execută judecata în mijlocul adunărilor. Aceste pasaje din Scriptură vor fi suficiente pentru a arăta cât de potrivită este arama în legătură cu ligheanul. Nu este vorba de executarea judecării asupra Înlocuitorului nostru, nici de pronunțarea judecării asupra noastră, ci de testarea și dovedirea căilor noastre de către Fiul lui Dumnezeu, conform

Ligheanul

autorității care I-a fost dată de a judeca în mijlocul poporului Său, înainte ca El să judece întreaga lume într-o zi ulterioară.

Oglinzile – de la deșertăciunea omenească la sentința divină

Materialul ligheanului era din aramă, dar din oglinzile pe care le-au adus femeile. Este o indicație minunată despre ce sentiment va produce în inimă bunătatea lui Dumnezeu. Atragerea spre El produce întotdeauna sfințenie. Este singurul mod în care se produce sfințenia. Oglinda poate vorbi despre vanitatea și preocuparea cu noi înșine, care duce la mândrie. În Isaia 3.23 găsim că „oglinzile de mână” sunt menționate într-o listă de obiecte prin care fiicele lui Israel își hrăneau mândria. Ce rod al harului divin este să sacrifici de bunăvoie ceea ce servește în mod natural mândriei, pentru a obține ceea ce ne face apti pentru comuniunea cu Dumnezeu. Numai harul lui Dumnezeu poate face acest lucru - să transforme oglinda în lighean.

O ilustrare remarcabilă a folosirii firești a oglinzii se găsește la omul din Luca 18. Ținând oglinda de mână în fața lui, el își contemplă excelențele și frumusețile: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni” (versetul 11). Se privește din nou și spune: „Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate câte dobândesc” (versetul 12). Cât de mulțumit era de el însuși! Și asta este ceea ce facem noi prin natura noastră.

Priviți contrastul la aceasta. Priviți acum pe unul căruia Domnul îi pune înainte oglinda divină - femeia samaritană din Ioan 4. Domnul Însuși i Se va arăta, îi va da cunoștința mântuirii și prin ea orașului în care trăiește. El îi pune oglinda în față. Ea își vede adevărata ei stare, dar Îl vede și pe El Însuși, Trimisul, Mesia. Care este efectul? Ea își lasă urciorul cu apă, merge în oraș și spune: „Veniți să vedeți un Om care mi-a spus toate câte am făcut: *nu cumva Acesta este Hristosul?*”. Oglinda mândriei umane este schimbată cu oglinda contemplării divine - este Cuvântul lui Dumnezeu care ne arată ce suntem și cine este Hristos. Ori de câte ori I se permite lui Hristos să țină astfel oglinda în fața ochilor noștri, fariseul se alătură vameșului în a spune: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18.13).

Priviți o altă ilustrare a oglinzii. În Filipeni 3.4-7, Pavel ne spune cum s-a privit el mai devreme în oglindă: „circumcis a opta zi; din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu dintre evrei; după lege, fariseu” etc. Cât de mult s-a bucurat să privească fiecare caracteristică și să se laude cu excelența ei! Dar vederea lui Hristos în glorie l-a sfârșit, iar lucrurile care erau un câștig pentru el le-a considerat atunci pierdere de dragul lui Hristos. Astfel, el a respins oglinda plăcerii de sine.

Dar în Romani 7 el o ia din nou, ca să spunem așa, dar acum nu pentru a-și dovedi neprihănirea, ci în năzuința după sfințenie. El ia Legea lui Dumnezeu și spune: „Dacă trebuie să mă conformez gândurilor lui Dumnezeu cu privire la sfințenie, trebuie neapărat să respect această Lege”. Astfel, el se întoarce la Legea care îl condamnase anterior ca păcătos. Dar acum el se întoarce la ea ca credincios pentru a obține sfințenia. El începe din nou să caute roadele sfințeniei în el însuși. Observați cum Duhul lui Dumnezeu folosește Legea. El aruncă o privire în propria lui inimă și de 40 de ori în acest capitol spune „eu”, „mie”, „al meu” - totul se referă la *el însuși*; și care este rezultatul a toate acestea? „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va salva din acest trup al morții?” (Romani 7.24).

Apostolul Iacov folosește și el această imagine a oglinzii, așa cum am făcut și noi - dar într-o relație puțin diferită. O persoană care ascultă Cuvântul, fără ca acesta să pătrundă în sufletul său, este ca unul care se uită într-o oglindă, dar nu-și amintește ce i se arată acolo (Iacov 1.23,24). Pe de altă parte, cel care aude și se apleacă sub Cuvânt și Îi permite să lucreze, privește în legea

Ligheanul

libertății - nu în legea pentru mântuire, nici pentru a produce sfințenie, ci în „legea libertății”, în Cuvântul lui Dumnezeu care ne-a făcut liberi. El se uită în el și rămâne în el și este fericit în ceea ce face (Iacov 1.25). Folosirea oglinzii este astfel foarte strâns legată de ceea ce vom prelucra ca aplicație a ligheanului.

Semnificația spălărilor

Să adunăm pasaje din Vechiul și Noul Testament, care ne vor arăta semnificația duhovnicească a acestor spălări.

Spălări în Vechiul Testament

Există patru cuvinte în Vechiul Testament, care sunt traduse prin „a spăla”; două dintre ele sunt folosite doar de câteva ori.

Quah (a îndepărta), este folosit de două ori cu referire la curățirea jertfei (2 Cronici 4.6; Ezechiel 40.38). Singura sa altă utilizare pentru curățire este în Isaia 4.4.

Shataph înseamnă în primul rând „a turna”, „a se revărsa” și „a clăti”, lăsând apa să curgă peste un lucru, ca peste mâini. Este folosit în acest sens în Leviticul 15.11,12; 6.21. Apare, de asemenea, în Ezechiel 16.9. Toate aceste pasaje indică îndepărtarea sau măturarea completă a murdăriei, asemenea unui pârâu care curge. Carul lui Ahab a fost spălat - clătit - la iazul din Samaria, unde câinii i-au lins sângele.

Rahatz (unul dintre cele două cuvinte rămase pentru „a spăla”) apare în același verset: „i-au spălat armura” (1 Împărați 22.38)³. Înseamnă în primul rând „a se scălda” și este cuvântul cel mai des folosit. Cu această singură excepție⁴, cuvântul este folosit pentru îmbăierea persoanei sau a jertfei. Vrem să vedem câteva pasaje specifice.

- „Să-i apropie pe Aaron și pe fiii săi la intrarea cortului întâlnirii și să-i speli cu apă” (Exodul 29.4; 40.12). Deoarece această instrucțiune urmează imediat după ungerea ligheanului, putem deduce că ei au fost spălați din acest vas. „Și Moise și Aaron și fiii lui și-au spălat mâinile și picioarele din el” (Exodul 40.31). Leprosul curățat s-a scăldat înainte de a-și putea lua locul în tabără (Leviticul 14.8-9). Cei care erau necurați din diferite motive trebuiau să se scalde (Leviticul 15.5-6 ș.a.). În ziua ispășirii, Aaron era obligat să se scalde de două ori: înainte și după ce a făcut ispășirea (Leviticul 16.4,24).
- În mod similar, persoana care dădea drumul țapului pentru Azazel și persoana care ardea jertfa pentru păcat în afara taberei erau, de asemenea, obligate să se îmbăieze (Leviticul 16.26,28).
- Același lucru era valabil și atunci când se pregătea cenușa vițelei roșii (Numeri 19.7).
- Naaman trebuia să se scalde de șapte ori în Iordan (2 Împărați 5.10).

³ Remarca redacției: Ediția CSV redă aici „unde se scăldau prostituatele”. Unele traduceri în limba engleză traduc prin „i-au spălat armura”. A se vedea și nota de subsol în versiunea GBV 2001 privind excepția.

⁴ De fapt, aceasta nu este o excepție, deoarece cuvântul redat aici prin „armură” este tradus întotdeauna prin „prostituată”. Așadar, pasajul ar trebui să se citească de fapt „unde se scăldau prostituatele” - ceea ce confirmă utilizarea cuvântului. Dublul dispreț prin „câini” și „prostitute” a fost adus asupra lui Ahab în moartea sa.

Ligheanul

- De asemenea, se folosea în legătură cu părți individuale ale trupului, cum ar fi spălarea picioarelor (Geneza 43.24), a feței (Geneza 43.31), a mâinilor și a picioarelor (Exodul 40.31-32).

Același cuvânt era folosit și în cazul jertfei. Părțile erau scăldate, astfel încât să fie complet curate (Leviticul 1.9 ș.a.).

Astfel, putem vedea uniformitatea evidentă a folosirii acestui cuvânt. Era folosit pentru a exprima curățirea unei persoane ca întreg sau a părților ei. Jertfa intră aici în aceeași categorie, fiind un substitut al persoanei și, de asemenea, o imagine a Celui care nu avea nevoie de curățire, ci care S-a expus oricărei încercări și a cărui sfințenie era astfel pe deplin revelată.

„*Kabas*” este ultimul cuvânt pentru „a spăla”, a cărui utilizare este la fel de distinctivă ca și cea a celui care tocmai a fost examinat. Cuvântul înseamnă „a călca” și deci „a spăla prin călcare”. Este aplicat exclusiv la spălarea hainelor și a altor obiecte sau în descrierea efectului spiritual al curățirii, ca în Psalmul 51.2,7; Ieremia 2.22; Ieremia 4.14. Găsim aceste două cuvinte de câteva ori imediat unul lângă altul în același verset; unul se referă întotdeauna la persoană, celălalt la haine (Leviticul 15.7 etc.). Într-un pasaj găsim trei cuvinte folosite fiecare în felul lui specific: *clătirea* mâinilor, *spălarea* hainelor și *îmbăierea* persoanei (Leviticul 15.11).

Aceste trei cuvinte ne prezintă trei puncte de vedere referitoare la curățire:

- curățarea *persoanei* sau a membrilor sale
- *efectul* obținut prin spălare, ca în cazul hainelor – obiceiurile
- necurăția este *spălată*, îndepărtată.

Spălări în Noul Testament

Să reflectăm acum asupra pasajelor din Noul Testament și, cu lumina lor în ceea ce privește semnificația spirituală, să ne întoarcem la Vechiul Testament pentru a înțelege sfera lor de aplicare acolo.

Este semnificativ faptul că în cartea în care chestiunea în sine ține loc de umbră, frecvența cuvintelor pentru „a spăla” este mult redusă. Astfel, cuvântul *rahatz* apare în Leviticul aproape la fel de frecvent ca *toate* cuvintele pentru „a spăla” din Noul Testament luate împreună, în timp ce acum abundă cuvintele care vorbesc despre lucrarea divină a harului, cum ar fi „sfințenie”, „pace”, „dragoste” etc.

Diferitele cuvinte pentru „a spăla” din Noul Testament sunt:

- *Luo*:
 - „Și, după ce au spălat-o ...” (Faptele apostolilor 9.37)
 - „... trupul spălat cu apă curată” (Evrei 10.22)
 - „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre ...” (Apocalipsa 1.5)
 - „... le-a spălat rănilor ...” (Faptele apostolilor 16.33)
 - „... scroafa spălată ...” (2 Pet 2,22)
- *Apoluo*:
 - „Ridică-te, ... și fii spălat de păcatele tale” (Faptele apostolilor 22.16)
 - „Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți ...” (1 Corinteni 6.11)
- *Brecho*:

Ligheanul

- „... a început să-I stropească picioarele cu lacrimi⁵ ...” (Luca 7.38,44).
- *Nipto*:
 - „... spală-ți fața ...” (Matei 6.17)
 - „... nu își spală mâinile ...” (Matei 15.2)
 - „... dacă nu-și spală mâinile ...” (Marcu 7.3)
 - „Du-te și spală-te în scaldătoarea Siloamului” (Ioan 9.7,11,15)
 - „... a început să spele picioarele ucenicilor ...” (Ioan 13.5,6,10,12,14)
 - „... dacă a spălat picioarele sfinților ...” (1 Timotei 5.10).
- *Aponipto*:
 - „... și-a spălat mâinile ...” (Matei 27.24)
- *Pluno*:
 - „... și-au spălat hainele ...” (Apocalipsa 7.14; 22.14)
- *Apopluno*:
 - „... spălau plasele” (Luca 5.2)

Cuvântul *brecho* are un sens special și delicat într-un singur loc, în care este tradus prin „a spăla”⁶. În sens literal înseamnă „a ploua”. Lacrimile celui care se căiește sunt mai mult decât o spălare obișnuită; ele erau ca o ploaie răcoritoare, adevărate picături din cer.

Cuvintele *luo* și *apoluo*, folosite în mod regulat, se referă la spălarea generală a *persoanei*.

Nipto și *aponipto* se referă la spălarea unei *părți* a corpului, cum ar fi mâinile, fața, picioarele.

Pluno și *apopluno* se referă la spălarea *obiectelor*, cum ar fi hainele.

Utilizarea cuvintelor *luo* și *nipto* este ilustrată în același verset: „Cine s-a scădat {de la *luo*} nu are nevoie să i se spele {de la *nipto*} decât picioare, pentru că este complet curat” (Ioan 13.10). Aceste două expresii indică în mod evident două curățiri spirituale diferite.

Apa și nașterea din nou

Să analizăm acum semnificația cuvântului „apă” ca mijloc folosit pentru această curățire: „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,5). Expresia „născut din apă”, în legătură cu nașterea din nou, este folosită de către ritualiști ca dovadă a renașterii prin botez, astfel încât, după ce un copil este botezat, se mulțumește că s-a născut din nou și că, astfel, „a fost făcut mădular al lui Hristos și moștenitor al Împărăției cerurilor”. Dar, apa nu poate face acest lucru. Ioan Botezătorul spune: „Eu vă botez cu apă *spre pocăință*”, dar Cel mai mare decât Ioan a venit, „El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”. Aceasta este realitatea. „Născut din apă” în Ioan 3 nu înseamnă regenerare prin botez, așa cum nici a mânca trupul lui Hristos și a bea sângele Său în capitolul 6 nu înseamnă transsubstanțiere⁷ la Cina Domnului.

⁵ Remarca redacției: În ediția CSV, cuvântul este redat în Luca 7.38 prin „a stropi”, în timp ce în engleză este „a spăla”.

⁶ Remarca redacției: În ediția CSV, cuvântul din Luca 7.38 este redat prin „a stropi”, în timp ce în engleză este „a spăla”.

⁷ Remarca redacției: O învățătură falsă, care afirmă că pâinea și vinul devin *literalmente* trupul și sângele Domnului Isus.

Ligheanul

Ce înseamnă „apă”? În Tit 3.4,5 citim: „Dar, când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, prin spălarea {cuvântul este *lighean*} nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt.” Este în contrast cu vechea natură, despre care vorbește Domnul în Ioan 3: „Ceea ce este născut din carne este carne”. Pasajul din Ioan vorbește despre nașterea din nou și la fel și cel din Tit. În 1 Petru 1.22,23 este menționat *mijlocul* folosit în nașterea din nou: „fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, *prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu*”. Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul folosit la nașterea din nou. Acesta îl convinge pe păcătos și îl îndreaptă spre Hristos. „Astfel, credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10.17).

În Iacov 1.18 găsim același adevăr repetat: „El, potrivit voii Sale, ne-a născut *prin Cuvântul adevărului*, ca să fim ca cele dintâi roade ale făpturilor Sale”. Voința suverană a lui Dumnezeu a lucrat la nașterea noastră din nou. Dar cum? Prin „Cuvântul adevărului”.

Curățirea cu apă o găsim în 1 Corinteni 6.9-11, unde este menționată o enumerare îngrozitoare a păcatelor - o imagine îngrozitoare a ceea ce este omul. După această enumerare, el continuă spunând: „Și așa erați unii dintre voi. Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru”. Acești credincioși din Corint, murdari odinioară, fuseseră născuți din nou. Avusese loc o dublă acțiune, ale cărei două aspecte sunt menționate în acest verset: „Ați fost spălați ... ați fost sfințiți ... prin Duhul Dumnezeului nostru”. Acestea au loc la nașterea din nou, unde este dată o natură curată, prin Duhul Sfânt, prin aceea că El folosește Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a arăta că aceste două lucruri nu sunt separate, se spune apoi: „dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru”. Sfințirea, respectiv curățirea, este astfel legată în mod inseparabil de îndreptățire, care este în numele Domnului nostru Isus.

Aceste pasaje ne pregătesc să privim ceea ce nu ar trebui să lase nicio îndoială cu privire la ceea ce înseamnă apa din lighean. Găsim aceasta în Efeseni 5.25-27. Adevărurile mari sunt adesea arătate în legături aparent obișnuite și totuși importante. În legătură cu dragostea soților pentru soțiile lor, este descrisă o taină minunată: Hristos Se dă pe Sine Însuși pentru Adunare, pentru ca El s-o curețe. Observați cum o face El. Aici nu este vorba de curățirea prin sânge, care permite cuiva să stea înaintea lui Dumnezeu, înlăturând toată vina dintre conștiință și Dumnezeu - ci curățirea despre care se vorbește aici este curățirea interioară; „ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt”. El a iubit Adunarea; El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, pentru ca acum s-o sfințească și s-o curețe prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Așadar, apa este *Cuvântul*, pe care Domnul Îl folosește ca mijloc.

Dacă luăm aceste pasaje individuale împreună, găsim

- în Ioan 3, că nașterea din nou este o necesitate
- în Tit 3, că această naștere din nou se face „prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt”
- în 1 Petru 1, nașterea din nou se face prin Cuvântul lui Dumnezeu ca mijloc
- același adevăr este repetat în Iacov 1 în legătură cu voința suverană a lui Dumnezeu
- în 1 Corinteni 6, că cei care odinioară erau întinați și stricați au fost spălați și sfințiți prin Duhul lui Dumnezeu în legătură cu îndreptățirea în Numele lui Isus

Ligheanul

- și, în cele din urmă, că minunatul nostru Mântuitor a murit tocmai în acest scop, pentru a sfinți și curăți Adunarea Sa „prin spălarea cu apă prin cuvânt”.

De aceea, fără îndoială, ligheanul vorbește despre Hristos, ca fiind Cel care Își curăță poporul prin Cuvântul Său, care (la rândul Său) este folosit de Duhul Său.

A existat o dublă utilizare a ligheanului. În primul rând, în legătură cu spălarea de la sfințirea preoților - o spălare completă, o dată pentru totdeauna (Exodul 29.4), care corespunde nașterii din nou, despre care am vorbit. În al doilea rând, în legătură cu curățarea zilnică a preoților la slujba lor în Locul Sfânt și la altar.

Evrei 10.19-22 face o legătură clară între curățirea prin sânge și spălarea cu apă. În primul rând, conștiința este curățată prin sânge. Apoi apostolul adaugă „trupul spălat cu apă curată”, adică complet spălat, ca preoții (la figurat: născut din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu). După ce omul întreg a fost curățat și a primit o natură nouă, ne putem apropia de Dumnezeu cu îndrăzneala copiilor.

Curățirea zilnică

Am analizat ligheanul în legătură cu nașterea din nou. Să ne uităm acum la curățirea zilnică, care este necesară pentru părtășie. Este privilegiul credinciosului să nu păcătuiască, așa cum ne învață 1 Ioan 2.1. Dar, ce restabilire există pentru credincios, dacă a căzut în păcat din cauza neatenției sau a supraestimării de sine? El nu are nevoie să fie născut din nou. Nașterea din nou are loc o singură dată și nu se repetă niciodată. Dar „dacă cineva păcătuieste” - observă baza – „avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept”. În El nu există păcat, El este drept. În afară de aceasta, El este „la Tatăl”, unde menține această relație binecuvântată în beneficiul nostru. Poate că avem nevoie de corecția Sa, dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El ne menține locul de copii la Tatăl.

O comparație cu Ioan 13

Avem o ilustrare frumoasă a acestei activități de spălare - spălarea prin Cuvânt - în Ioan 13, unde Domnul nostru spală picioarele ucenicilor Săi. Când le vorbește ucenicilor Săi în Ioan 15, El spune: „Deja voi sunteți curați, datorită cuvântului pe care vi l-am spus” - ei fuseseră curățați prin primirea cuvântului Său. Apoi El se roagă în Ioan 17.17: „Sfintește-i prin adevăr: Cuvântul Tău este adevărul”. Această sfințire de răul care este în această lume se face prin Duhul lui Dumnezeu, prin aceea că El ne aplică Cuvântul și ne păstrează zi de zi.

La ultima cină cu ucenicii Săi, Domnul nostru Se dezbracă de haina Sa exterioară, așa cum S-a dezbrăcat de gloria Sa, pentru a sluji poporului Său, pentru a-i păstra în comuniune cu El Însuși, ceea ce ne este prezentat prin șederea la masă. Apoi Se încinge cu ștergarul de in, ia ligheanul cu apă și se duce la fiecare dintre ucenici pentru a le spăla picioarele. Ce act smerit de har!

Această spălare a picioarelor are ca scop curățirea de orice întinare, pe care am adunat-o pe drumul nostru prin această lume. Poate să nu existe niciun eșec exterior vizibil, poate fi doar interior, sau chiar lipsa de putere spirituală, care ne ține nepătați în duh de lume. Preotului nu i se imputa că a eșuat dacă își spăla mâinile și picioarele înainte de a aduce jertfele sau de a intra în Locul sfânt. Dar îi amintea că se afla într-un mediu în care praful și murdăria se puneau pe el pe neobservate și de aceea trebuia să folosească permanent apa. Astfel, scena din Ioan 13 nu semnifică un eșec flagrant - noroi, dacă îmi permiteți să folosesc acest termen - ci ceea ce se strecoară, pentru a împiedica comuniunea deplină cu Domnul nostru. Așa cum grijile acestei lumi, înșelăciunea bogăției sau pofta după alte lucruri pot înăbuși Cuvântul (Marcu 4.19), tot așa

Ligheanul

și în cazul credinciosului grijile casnice, îndatoririle zilnice, afacerile, chiar și slujirea creștină pot împiedica în mod practic comuniunea cu Domnul. Să ne ferim să ne așteptăm ca părtășia să rămână netulburată, fără să ne supunem acestei acțiuni a Domnului nostru, adică să ne spălăm permanent picioarele. Cineva poate să fi predicat Evanghelia sau să fi slujit fraților săi, dar dacă nu s-a dus la Domnul pentru curățirea practică - cum ar fi, de mândrie, de încredere în sine, de mulțumire de sine etc. - va găsi o anumită nedreptate legată de lucrurile sale sfinte (compară cu Exodul 28.38), da, că până și în slujirea creștină s-a întinat.

Ce lume este aceasta, în care ne putem întina chiar și în slujire! Sau nu ar trebui mai degrabă să spunem așa: ce inimi avem care au nevoie de această aplicare a Cuvântului sfânt chiar și în legătură cu slujirea Domnului! Petru nu a cunoscut această nevoie. El se credea devotat Domnului său în mod deosebit, deși era pe punctul de a se lepăda de El. „Doamne”, spune el (gândindu-se la demnitatea Domnului, pe care Îl iubea), „Tu îmi speli picioarele?”. - Unul ca *Tine* trebuie să ia locul unui servitor și să-mi spele picioarele? Domnul spune: „Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceea”. Cât de adevărate, în multe privințe, sunt cuvintele „vei înțelege după aceea”. La obiecția lui Petru, Domnul răspunde: „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine” - nu, nu ai parte la mântuire, ci la *părtășie*.

Căzând în cealaltă extremă, Petru răspunde: „Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul!” - ca și cum ar fi avut nevoie de o curățire *completă*. Răspunsul Domnului nostru este extrem de semnificativ: „Cine s-a scăldat (așa cum preotul a fost spălat complet în ziua hirotonirii sale, care corespunde nașterii din nou) nu are nevoie decât să i se spele picioarele, pentru că este în totul curat” - în totul curat prin nașterea din nou și potrivit pentru prezența lui Dumnezeu. Dar picioarele, care vin în contact cu pământul, au nevoie de curățire *zilnică*. Iar această curățire continuă și după înviere, așa cum vedem în ultimul capitol al Evangheliei după Ioan, când Domnul Se referă de trei ori la amintirea tăgăduirii lui Petru, pentru a-l curăța temeinic de lăudăroșenia lui deșartă: „Dacă toți se vor poticni, eu nu mă poticnesc” (Marcu 14.29). Domnul îl curăță de toată mândria și siguranța de sine, iar Petru, acum un om curățat, se aruncă înaintea Domnului cu aceste cuvinte: „Doamne, Tu știi toate, Tu cunoști că Te iubesc”, iar Isus îi spune: „Paște oile Mele”.

Cine poate sluji sfinților, cine poate spăla picioarele fratelui său, cine poate sluji așa cum a slujit Hristos? Este cel care cunoaște efectul Cuvântului în curățirea practică a lui însuși, așa cum îi spune Domnul lui Petru: „Și tu, când te vei întoarce, să-i întărești pe frații tăi”.

Există o diferență între spălarea la lighean și acțiunea din Ioan 13. Preoții trebuiau să se spele atât pe mâini, cât și pe picioare la lighean, dar Domnul nostru a spălat doar picioarele ucenicilor. Mâinile sunt o referire la fapte, deoarece acestea erau cerința Legii. Dar poziția noastră ca și creștini nu este „prin faptele pe care le-am făcut, fiind împlinite în neprihănire” (Tit 3.5). Picioarele, umblarea noastră, sunt cele care trebuie să fie curățite continuu prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin mijlocirea lui Hristos, Domnul nostru, și prin slujirea Duhului Sfânt. Dar umblarea include întreaga viață pământească a credinciosului. Nu trebuie să facem nicio distincție între slujirea noastră și umblarea noastră. Acest lucru este pe deplin clar. Singurul gând este, să ne ferim de orice idee de ascultare legalistă, care ar fi sugerată de spălarea mâinilor. Întreaga viață, chiar și gândurile și dorințele, trebuie să intre sub incidența spălării Cuvântului.

Alte pasaje

În 1 Corinteni 11.28 citim: „Fiecare să se cerceteze (sau să se judece) pe sine însuși, și astfel să mănânce din pâine și să bea din pahar”. Iar mai târziu spune: „Pentru că, dacă ne-am judeca noi

Ligheanul

înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (1 Corinteni 11.31,32). Adică, dacă vrem să luăm parte la Cina Domnului în mod corect, trebuie să o facem prin judecata de sine. Trebuie să lăsăm ca lumina Cuvântului Său să ne verifice și să ne curețe căile. Cât de permanent ar trebui să fim înaintea Domnului, pentru ca El să ne verifice, pentru ca nimic necurat să nu se agațe de noi când venim la masa Sa, nici nimic de acest fel să împiedice plăcerea Sa de viața noastră de zi cu zi și binecuvântarea Sa.

În Galateni 6.1 se aplică aceasta la relațiile noastre unii cu alții: „Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții, fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” Este vorba despre conviețuirea noastră în dragoste și purtare de grijă frățească. Sarcina noastră nu este de a vorbi cu alții despre abaterea fratelui nostru sau de a-I mulțumi lui Dumnezeu cu mulțumire de sine, că *noi* nu am căzut în abatere. Mai degrabă, este vorba să mergem în spirit de smerenie, realizând că și noi am putea fi ispitiți și am fi putut face același lucru ca el, și să încercăm să-l restabilim în relația lui cu Domnul - astfel încât totul să fie lămurit între sufletul lui și Domnul. Atunci putem fi siguri că părtășia este restabilă. Aceasta este adevărata spălare reciprocă a picioarelor.

În Epistola lui Iacov există un exemplu frumos al acestei spălări a picioarelor sfinților. În capitolul 5, el spune: „Mărturișiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5.16). Nu este vorba de a ne amesteca în treburile altora sau de a fi preocupați de lucruri care nu ne privesc, ci de un interes divin de a asigura comuniunea cu Domnul pentru poporul Său. Nu este vorba de a pretinde, ca preotul, o mărturisire, pe care alții trebuie să i-o aducă, ci în încredere frățească și reciprocă, mărturisindu-ne unii altora greșelile și rugându-ne unii pentru alții „ca să fiți vindecați”.

Suportul – Cuvântul la timpul potrivit

Dacă ligheanul ca întreg se referă Hristos și apa din el se referă la întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, ce semnificație are vasul mai mic de la baza ligheanului? Cred că Efeseni 6.17 ne dă un indiciu: „Luați coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu {literal, *vorbirea* lui Dumnezeu}”. Nu Cuvântul lui Dumnezeu în general, ci „*vorbirea* lui Dumnezeu”, adică cuvântul care este tocmai aplicabil, cuvântul rostit la timpul potrivit (Proverbele 15.23). Nu trebuie să îi aducem fratelui întreaga Biblie, ci cuvântul necesar, care se aplică la starea lui actuală. Pentru aceasta este nevoie de înțelepciune și de călăuzirea Duhului, pentru a aduce cuvântul potrivit, astfel încât acesta să curețe și să ajute.

Și cât de important este, în acest context, să citim și să ne hrănim cu Cuvântul. Cum Îl poate folosi Duhul lui Dumnezeu pentru curățirea și zidirea noastră sau cum Îl putem folosi pentru a-i ajuta și binecuvânta pe alții, dacă nu suntem cu adevărat familiarizați cu El? Dacă vrem să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, citirea noastră trebuie să urmeze un anumit sistem, așa cum facem cu hrănirea noastră naturală. Citirea la întâmplare a pasajelor preferate și saltul de la un punct la altul, oricât de utilă ar fi în unele privințe, nu ne va echipa temeinic. Să nu treacă o zi, în care să nu citim cu atenție și cu rugăciune pasajul nostru aflat la rând. Acesta poate fi lung sau scurt, după cum ne permite timpul, dar ar trebui să fie continuu. De asemenea, nu ar trebui să neglijăm pasajele care ne par mai degrabă neclare - cum ar fi de exemplu profeții. Să ne familiarizăm temeinic cu întregul conținut al Scripturii.

Pare aceasta a fi o sarcină imposibilă? Atunci să ne amintim de încurajarea: „Oricui are i se va da și va avea din belșug” (Matei 13.12). Un obicei ferm de a folosi timpul, chiar și doar câteva

Ligheanul

momente dimineața și seara, ne va oferi o cunoaștere de bază destul de bună a Cuvântului lui Dumnezeu în decursul unui an. Mai mult decât atât, va trezi în noi un apetit pentru mai mult. Vom observa cum suntem puși în situația să pătrundem din ce în ce mai mult în câmpurile mari și binecuvântate, care se deschid în fața noastră. Ceea ce am adunat în ceasul de dimineață ne va hrăni gândurile și inimile în timpul zilei. Cât de mult, în plus, se va descoperi treptat ceea ce este carnal și încă ascuns în căile noastre, făcându-se însă așa după cum putem suporta. În acest fel, oferim Domnului o abundență de „apă” ca să ne curețe căile.

Gânduri de încheiere

Am vorbit despre sfințirea practică - despre curățire. Să ne uităm acum la un alt pasaj, care ne prezintă dintr-o privire minunată adevărul al sfințirii într-un mod oarecum diferit, și totuși strâns legat de tot ceea ce am abordat pe larg până acum. Este vorba de 2 Corinteni 3.18: „Contemplând gloria Domnului, [noi] suntem transformați în același chip”. Cuvântul „contemplând” este o privire din plin, nu a imaginii noastre în oglindă, ci a gloriei Domnului. Vălul este îndepărtat, gloria lui Dumnezeu strălucește de pe fața lui Hristos în cer, ca înaintaș al nostru acolo. Contemplă aceasta, privește-L din plin pe Hristos în glorie. Și care va fi rezultatul, dacă te preocupi așa cu El acolo? O, ce rezultat binecuvântat: mândria umană face loc gloriilor lui Hristos. În timp ce *Îl* privim, suntem „schimbați în același chip, din glorie spre glorie”.

În cele din urmă, în Apocalipsa 15.2-3 citim: „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe învingătorii fiarei și ai chipului ei și ai numărului numelui ei stând pe marea de sticlă, având harfe ale lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului.” Aici ni se oferă o privire în glorie. Acolo, în Locul Preasfânt ceresc, se află tronul lui Dumnezeu și al Mielului, așa cum în acele zile chivotul era tronul în Locul Preasfânt. Mana ascunsă se afla acolo, care corespunde mesei pâinilor punerii înaintea. Cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu sunt în fața tronului, corespunzând sfeșnicului. Apoi marea de sticlă, care corespunde celei din Templul lui Solomon. Observă că ligheanul de aici nu este umplut cu apă – acolo nu este nevoie să se îndepărteze murdăririle. Este o mare de sticlă transparentă, care ne amintește de ligheanul care și-a îndeplinit scopul aici. Când toți cei răscumpărați de Dumnezeu sunt adunați acolo, ziua de curățare de necurăție s-a încheiat: Nimeni nu mai trebuie să spele picioarele altuia. Nici Domnul nu mai trebuie să ne spele picioarele. În schimb, noi stăm acolo cu harfele lui Dumnezeu în mâini și nimic nu împiedică lauda și închinarea. Dar marea de sticlă, mărturia și amintirea permanentă a curățirii noastre, ne va aminti pentru totdeauna de slujirea plină de har și smerită a Domnului nostru în timpul călătoriei noastre aici.

Titlul original: „The Lavar”

Prelegerea 18 din *Lectures on the Tabernacle*, 1914